

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628309568/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Sørenskriveren saa sarkastisk paa ham: — Hm, ja — De har jo ogsaa vist Sagen Interesse.

— Naa, jeg sørgede for at Melzer paa „Jubelfesten“ kom i en anden Fart. Det har De vel ikke noget at indvende imod?

Johan Hendrik Heyde havde intet at indvende. Han saa bare endnu mere sarkastisk ud.

— Nu ja, fortsatte Lagmanden, heller ikke hjemme paa Vasgø skikkede Barbara sig, som hun burde. Det kom jo snart for en Dag, skønt hun forstod at fare varligt frem. Jeg vil ikke sidde og regne op alt, hvad jeg har hørt, meget er nok ogsaa Sladder. Men der er forskellige Mænd, som hun har vist Venuskab.

Armgard havde længe forholdt sig tavs. Nu brød det ud af hende: — Efter alt hvad jeg hører, Samuel, er det en *Tøjte*, du sidder og taler om!

Handelsforvalteren fløjtede lidt: — Nej, en Præstefrue.

— Jesus forlade mig, sagde Samuel Mikkelsen: Hun er i sin Adfærd saa sømmelig og fin som en Dronning. Og saa vovelig og god mod alle. Som Anna Sophie sagde før: det er ikke saa let at være Barbara. Alle flokkes om hende. Hun er saadan, at hun frister alle — og selv fristes. Det kommer mig ofte for, at hun er som et Barn ...

— Et godt Barn ja, otteogtyve Aar, Præstekone og Landets største Hore! sagde Armgard.

— Ja, ja, sagde Sørenskriveren. Og Samuel har dog Ret. Et Barn — et farligt Barn, ganske vist.

— Aa Verden! Ja, enhver siger sin Historie. Men sig mig, hvordan var Præsten, Samuel?

— Det skal jeg sige Dem. Ellen Katrine Fæster: Hr. Niels var en særdeles skikkelig og ordentlig Mand. Fredelig af Naturen. Han gav efter, og prøvede paa at lukke sine Øjne. Som jeg har sagt, holdt hun af ham, men efterhaanden begyndte hans Føjelighed vist at irritere hende. Saa prøvede han nok at tage Skæbnen i den anden Haand og sætte haardt mod haardt. Men det vakte bare hendes Trods. De sloges. Man fortæller, at hun engang kastede en Lysestige efter ham. Saa begyndte efterhaanden alle at synes, at det var Synd for Præsten. Særlig tog Tjenestefolkene hans Parti. Og Forholdene i Jansøgerde blev efterhaanden mere og mere forvirrede.

Lagmandens Stemme var dyb og landlig. Den kunde minde om Køer, der sagte brøler i deres Baase, eller om Stalddøres Knir-